

"Aszerint, hogy ki-ki milyen lelki ajándékot kapott, legyetek egymásnak szolgálatára..." (1Pét 4,10)

TEVÉKENYSÉGEK LEÍRÁSA

1.) Ismételjük át szóban a tegnapi alkalmat! Ki emlékszik, hogy hol ért véget a történet? Kérjük meg őket, hogy nyissák ki a naplójukat, ismételjük át a kapott ajándékokat is! (A füzet maradjon nyitva!)

Kattintsunk a 9. csillagra és olvassuk tovább, az első kijelölt szakaszig a történetet! (A szöveg a tevékenységek leírása végén található, az 1. mellékletben.)

2.) a) Kattintsunk tovább és vetítsük ki a bajba jutott családot ábrázoló képet! A családnak van egy kocsija, aminek eltörött kereke, koszos lett és még a festék is lekopott róla! Szakadtak és vizesek lettek ruháik, és mindannyian nagyon éhesek. A gyerekek szomorúak, még lehet, hogy félnek is... el kellene terelni a figyelmüket valamivel!

A manók nagyon segítőkészek voltak, rögtön a bajba jutott család segítségére siettek. Valami azonban rosszul sült el... Mi volt az?

b) Osszuk ki a kocsis képet a gyerekeknek, beszéljük át, hogy melyik karikával jelzett pont mit jelent! (szakadt, vizes ruha; törött kerék; koszos kocsi; korgó gyomor; szomorú gyerekek)

Segítsetek a manóknak, mit tegyenek most? Hogyan segíthetnének? Mondjuk nekik, hogy bármit használhatnak megoldásként, ami az asztalukon van. Hívjuk fel a figyelmüket, hogy a megoldást nem mondhatják el- akkor fogjuk tudni, hogy kinyomozták-e a megoldást, ha látjuk! *(A cél, hogy maguktól rájöjjenek, hogy melyik ajándék melyik problémára segítség és tegyék át a kis képeket a nagy képre. Ha ez nem megy maguktól, természetesen segíthetünk nekik.)*

A feladat megoldását a következő szakasz elolvasása után ellenőrizzük.

3.) a) Fejezzük be a történetet az utolsó részlet felolvasásával!

b) Ellenőrizzük az előző feladat megoldását, nézzük meg, hogy mennyire hasonlít a ti megoldásotok Éliéhez!

c) Apropó, kinek van ötlete, kit jelképez Éli a történetben? Miből jutottál erre a következtetésre?

Éli ahogy a kis manóknak is, nekünk is adott ajándékba olyan tulajdonságokat, vagy képességeket, amikkel segítségére lehetünk a körülöttünk levő embereknek.

SZÜKSÉGES ESZKÖZÖK

Kivetítő,
számítógép,
naplók
Történet
részlet 1.

Kivetítő,
számítógép

Kocsis képek,
ikonok az
előző
alkalomról

Történet
részlet 2.

Postaládák

d) **Osszuk ki** a postaládákat! Kérjük meg a gyerekeket, **rajzolják bele**, hogyha Éli nekik is csempészne ajándékot a postaládájukba, a történet alapján mi lenne az! Először is gondold át, miben vagy ügyes, miben adott neked Isten tehetséget, aztán gondold ki, milyen tárgy tartozhat hozzá. Pl. ha valaki ügyes a kertészkedésben, és még szereti is csinálni, akkor Éli valószínűleg egy ásót, facsemetét tenne a postaládájába. (Erősítsük meg a gyerekekben, hogy most nem a hobbira, kedvenc elfoglaltságra, vágyott játékokra vagyunk kíváncsiak, hanem arra, hogy mi az a tárgy, ami a szeretett képességeikhez, erősségeikhez hozzá tartozhat.) Ha készen vannak a rajzzal, **ragasszák be** a naplójukba!

Isten mindannyiunknak személyre szóló ajándékot adott, amikor megteremtett. Mindannyiunkat másmilyennek teremtett meg, mindenkinek más képességeket adott. Mindannyian értékesek és különlegesek vagyunk, ezért segíteni is mindannyian másképp tudunk. De ez így van jól. Minden dolog, amire magaddal kapcsolatban büszke lehetsz, egy különleges ajándék, amiért légy nagyon hálás és próbáld figyelni és észrevenni a mindennapok során, hogy azzal hogyan és kinek lehetsz a segítségére!

4.) Osszuk ki az Igés kártyákat, a gyerekek ragasszák be a naplójukba!

Osszuk ki a jelvényeket is, ez kerüljön be a jelvénygyűjtőbe.

Ragasztó,
naplók

Igés csillagok,
Jelvények,
olló,ragasztó

Max Lucado: [Különleges ajándék](#) folytatás

1.részlet:

Barátai felé fordulva kijelentette: „Igazán segíthetnének nekik Élihez jutni!” „Tényleg” – mondták egyetértéssel, és az összes famanó megrohmozta a törött kereket.

Forgács és Fafejú próbálta levenni, de meg sem moccant. „Majd én!” – jelentette ki Henrik, a pék. Ám amikor Henrik megrántotta a kereket, az kettétört. „Látja, mit csinált? Inkább engedjen ide engem!” – mondta a polgármester megrovóan. De amikor felemelte, a kerék apró darabjaira hullott.

Ez így nem lesz jó, gondolta Pancsinelló. De nem tudta, mit tehetne. „Nagyon fázunk, és éhesek vagyunk” – sóhajtozott az anyuka. „Hát nekem vannak ruháim!” – mondta Henrik, és már futott is haza.

„Én meg tudok főzni!” – kiáltotta a polgármesterné, mire a férje nagyot nézett. Az asszony elindult hazafelé, de még visszaszólt: „Igen, valaha főztem. Egyszer. Jó régen. Legalábbis segítettem valakinek a főzésben. De azért megpróbálhatom...” De nem tudott ám főzni. Megégett kenyérral és hideg levessel tért vissza. Henrik meg hozott ugyan ruhákat, de nem lettek jók senkire a családban. Az ő alacsony, tömzsi testére voltak szabva. Ez így nem lesz jó, gondolta Pancsinelló újból. De nem tudta, mit tehetne. Senki sem tudta. A család még mindig vacogott, és hangosan korgott a gyomruk.

Ráadásul a famanók elkezdtek vitatkozni egymással. „Ehetetlen a főztőd!” – mondta Forgács a polgármester feleségének. „A te kereked meg nem működik!” – vágott vissza az asszony. Amikor Lúcia ezen kuncogni kezdett, Forgács leszidta: „Te meg még segíteni se próbáltál!” „Mert nem tudom, mit tehetnék.” „Mi sem tudjuk. Pont ez a baj” – mondta Pancsinelló, majd lehuppant egy dobozra, és a térdére könyökölve gondolkodni kezdett: „Valami nem stimmel.” Néma csend lett. „Persze, hogy nem” – mondta Lúcia egyetértően. „De mit tegyünk?”

2.részlet:

Hirtelen felcsillant Pancs szeme. Reményteljes hangon szólalt meg: „Tudom már! Menjünk, kérdezzük meg Élit!”

Ez az ötlet mindenkinek tetszett. Így aztán elindultak, fel a dombra, Éli műhelyéhez. Pancsinelló kopogott a nagy faajtón. Éli kinyitotta. Rajta volt a köténye. Széles mosollyal fogadta kis látogatóit. „Szervusztok, barátaim!” – mondta, és közben leült a ház előtti kis padra. „Mit segíthetek nektek?” Beszámoltak neki az utazó családról. Mikor szóba került, hogy eltört az egyik kocsikerék, Éli bólogatva mondta: „Tudom.” Amikor elmesélték készítőjüknek, hogy a víz elvitte a család ruháit, és odalett az ennivalójuk is, megint csak bólogatott: „Tudom.” „Hozzát tartanak!” – tette még hozzá Lúcia. „Tudom” – mondta Éli mosolyogva. „Tudod?!?” – kérdezett vissza Lúcia. „Tudtál a kerékről, az ennivalókról meg a ruhákról?” „Igen” „Tudtad, hogy jönnek hozzád?” Megint csak bólintott. Lúcia Pancsra nézett. Pancs meg a többiekre. Aztán mindenki Élire nézett, és egyszerre kérdezték: „Akkor miért nem segítettél rajtuk?” „Segítettem.”

A famanók nem értették. „Segítettél?!? Mit segítettél?!?” „Odaküldtelek titeket.” „Minket?!?” „Igen, titeket. Bevezettem őket a faluba, hogy segíteni tudjatok nekik.” Egy pillanatig néma csend volt. Majd Pancsinelló megszólalt: „Pont ez a baj, Éli. Szeretnének segíteni, de nem tudjuk, hogyan. A kerék eltört, a család még mindig fázik, és az ennivaló azóta is ehetetlen.” Még a polgármesterné is egyetértően bólogatott. „Úgy tűnik nekem, hogy

mindenki tenni szeretne valamit, de senki nem azt teszi, amit kellene” – mondta Éli. „Micsoda?!?” – kérdezte Forgács és Fafejú egyszerre. „Próbáljátok meg, hogy mindenki csinálja azt, amit a legjobban tud!” A famanók eltűnődtek. Mit is jelenthet ez?!?

„Azt kell csinálnotok, amit a legjobban tudtok!” – ismételte meg. Majd megkérdezte: „Ugye vannak ajándékaitok?” Először senki nem szólt semmit. Majd Pancsinelló észbe kapott: „Igen, persze! Nekem van egy kalapácsom!” „Nekem meg egy gitárom!” – szólalt meg Forgács is. „Én meg cérnát és tűt kaptam valakitől!” – tette hozzá Fafejú. A famanók egyenként felsorolták, hogy ki mit kapott, és akkor Lúcia hirtelen rájött valamire. Rögtön meg is kérdezte a mestertől: „Tőled kaptuk azokat az ajándékokat, Éli?” Ő mosolyogva bólogatott, és így szólt: „Használjátok az ajándékokat, amit adtam nektek! Ne azzal próbáljátok segíteni, amitek nincs! Azt kell tennetek, amit a legjobban tudtok!” Hazafelé már sokkal jobban érezték magukat. Egyenesen oda mentek, ahol az ajándékok hevertek. Pancsinelló fogta a kalapácsát, és a kocsira nézve boldogan kiáltotta: „Ezzel meg tudom javítani a kereket!”

Forgács fogta a tűt és cérnát, és bejelentette: „Itt az ideje, hogy nekilássak varrni.” Henrik, a pék, nekiállt főzni az új fakanállal. A polgármester letisztogatta a kocsit a kisseprűvel, Lúcia meg kifestette az új ecsettel. Amíg a család jóízűen megette a pék főztjét, Forgács is elkészült az új ruhákkal. Közben a polgármesterné felolvasott a gyerekeknek, Fafejú meg énekelt pár dalt a gitárjával. De nem sokáig hallgatták, mert olyan fáradtak voltak, hogy hamarosan elaludtak. A famanók megegyeztek, hogy másnap reggel megint találkozni fognak, és elkísérik Élihez az utazókat.

Alighogy a nap felkelt, vidám famanók kis csoportja ment felfelé a domboldalon a csillogó-villogó kocsival. A madarak énekeltek, a famanók mosolyogtak. Éli örömmel fogadta a kis társaságot. „Úgy látom, jó munkát végeztetek!” – mondta. „Bizony ám, Éli!” – válaszolt Pancsinelló lelkesen. „Köszönjük az ajándékokat! Tudsz esetleg másról is, akinek szüksége van a segítségünkre?”

Különleges ajándék

Különleges ajándék

